

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Alex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Esperança Camps, Víctor
Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls,
Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Racionalitzar el debat

El terrorisme d'ETA va justificar durant molts anys la gran ofensiva de totes les institucions de l'estat per aconseguir l'afebliment d'una organització que havia anat teixint estructures de suport que anaven més enllà dels seus estrictes militants. Ningú amb un mínim d'humanitat podia deixar de sentir-se implicat en una lluita necessària. En nom d'aquesta lluita fins i tot molts demòcrates van acceptar decisions indefensables en una situació de normalitat. Però el canvi radical de circumstàncies obliga també a revisar les mesures que abans semblaven raonables. Des d'un cert distanciament es poden entendre enduriments i després s'han d'entendre també relaxacions. Però les víctimes i els seus familiars, lògicament, no s'ho miren de la mateixa manera. És aleshores quan l'estat i la política en general tenen l'obligació d'anar més enllà.

La més que discutible llei de partits, la sentència del Tribunal Suprem que va validar l'any 2006 l'anomenada doctrina Parot i fins i tot la mateixa existència d'una instància judicial extraordinària com l'Audiència Nacional van ser instruments valuosos en la lluita contra ETA. Si l'organització terrorista basca va anar cedint fins a considerar que havia de declarar una treva que finalment no ha estat cap trampa, va ser, en part, per aquests instruments de què es va dotar l'estat. I també per l'eficàcia policial, amb el suport determinant de les autoritats franceses. Igualment, és innegable que l'opció i la pressió d'una part dels dirigents de Batauna van contribuir al final que ara vivim.

Tot això ha d'obligar a la reflexió. Perquè, per a acabar de consolidar tot aquest procés, calen gestos i canvis que també ara són necessaris. El govern espanyol no ha hagut de fer-ne per ara cap. En el cas de la denominada doctrina Parot, per exemple, ha estat el Tribunal Europeu de Drets Humans el que ha obligat a revisar el criteri que ha permès allargar les penes. Però, en tot cas, el govern i les institucions de l'Estat espanyol també han d'afrontar la nova situació. És lògic, per exemple, que alguns dels principals inductors de la situació actual, com Arnaldo Otegi, continuen a la presó? És necessari racionalitzar el debat, mantenir la distància necessària amb les associacions de víctimes més inquietes, per continuar avançant. Fins i tot la mateixa Constitució espanyola hi ajuda. Perquè l'acostament dels presos etarres al País Basc és només una decisió política que es pot fonamentar en el text constitucional. Però, perquè això sigui així, Mariano Rajoy ha de desactivar la part més radical del seu partit i s'ha d'enfrontar a aquells que sempre ha instrumentalitzat políticament i electoralment.

Als nostres lectors

Alguna cosa es mou

La sentència del Tribunal d'Estrasburg que anul·la la denominada doctrina Parot ha marcat un punt d'inflexió en el procés de pacificació del País Basc. Ha estat l'únic senyal important de canvi en una política, la de l'Estat espanyol, que fins ara no s'havia mogut ni un mil·límetre. Un senyal vàlid per a desbloquejar l'immobilisme, ni que haja estat aparentment no desitjat i imposit. Aquesta setmana Àlex Milian analitza les conseqüències que tindrà aquesta sentència en el laberint basc i entrevista Paul Ríos, coordinador de Lokarri;

Gemma Aguilera entrevista Pierre Hazan, del Grup Internacional de Contacte, mediador en el conflicte basc l'any 2010, i Miquel Payeras escriu sobre les tensions internes que la sentència ha remogut dins el PP.